

да. Мюдюрена запитваше Христа на турски езикъ, захвана така:

— Какво е това на главата ти?

Прѣди да се получи отговоръ, юзбашията иронически забѣлѣжи:

— Ефендимъ, муха го е ухапала.

Въ това врѣме мюдерена нѣкакъ недоволно изгледа наоколо си и безъ да чака да му даде Христо отговоръ, продължи:

— Е, какъ стана, щото и ти да влѣзешъ въ числото на комититѣ?

— Ефендимъ, започна Христо, азъ инкяра не обичамъ, но обичамъ да ме вѣрвате....

— Ще те вѣрваме, ще те вѣрваме, прѣкъсна го юзбашията.

— Азъ бѣхъ съ комититѣ, продължи Христо, но насила откаранъ. Слѣдъ това като побѣгнахъ, замѣрихъ ме черкезитѣ и ме ранихъ въ раката. Послѣ това азъ се скитахъ не милъ, не драгъ изъ балкана, подозиранъ отъ всички, намѣрихъ се най-послѣ съ другаря си, който е прѣдъ васъ сега, съ когото рѣшихме да дойдемъ да се откриемъ на властитѣ, за да бждемъ подъ тѣ ната милостива закрила.

До като говорѣше това Христо, азъ си изѣдохъ хлѣба и сиренето, пѣкъ поискахъ вода и тютюнъ отъ единъ турчинъ, който стоеше до мене на пата и ме гледаше заинтересовано. Той ми подаде табакерата си. Азъ си направихъ цигаръ, слѣдъ това повторихъ, пѣкъ и потретихъ. Той все така продължаваше особено да ме гледа, като най-послѣ ми каза:

— Язкъ дилъ-му, бечоджумъ, сенинъ гинчлине? ¹⁾

— Бу ишинъ изюринде акълленъ фекиръ гастъ биръ бююкъ шефкетли дженкъ япталаръ. ²⁾

Другитѣ турци позачу дапа го запитаха:

— Какво, какво казва?

— Говори като човѣкъ, който не е въ себе си.

¹⁾ — Не жилишъ ли своята младина, синко?

²⁾ — На това отгоръ умътъ и разума сж имали годѣма война,